

LLARGUES VACANCES

Aquest més de gener que s'acaba hem tingut sovint cel gris, amb algunes sortides tímides del sol i dies freds que cauen d'hora. És l'ocasió per interrogar-me sobre la manca desesperant de mestres i metges a Catalunya. De preguntar-se qui planifica tan malament els dos pilars bàsics de la societat del benestar. Bé, del poc benestar que ens queda a hores d'ara.

Tinc una entrevista a punt. He quedat amb una mestra i una metgessa en un bar qualsevol. Davant del bar estan construint un nou bloc de pisos per destrossar encara més la ciutat. Davant també construeixen una plaça en ciment, la penyora a pagar per haver pogut derruir una part més del patrimoni no-protegit de la ciutat. Les heroïnes de la entrevista són del gènere antiherois. Dues dones trencades pel treball que només la ràbia mou. De primer em sembla difícil poder emfatitzar amb elles però després impossible de deixar-les des del moment en que es destapen. La seva ràbia és un imant, el seu grial un objectiu inabastable. La primera és mestra en una escola pública; fa sis anys que treballa en plaça guanyada per oposicions; està sindicada, s'inscriu

a cursos de pedagogia. I per tan se sent culpable, rebutja la idea del fracàs social de l'ensenyament. Dorm malament i a base de droga legal. Ha esdevingut obesa i colèrica, al llindar de la bogeria i amb tot resta una bona mestra. Es prepara les classes. Ensenya i prova de fer pensar als alumnes, i els estima.

La metgessa és una dona alta i esvelta. A l'hospital públic, els seus caps li han fet abandonar la recerca sobre les malalties causades per la obesitat; ara atén els infectats de la Covid-19 i les seves múltiples mutacions. La jerarquia li ha baixat el sou però li ofereixen un plus per que espïi als metges que amb el seu zel donen valor a la seva professió.

La situació polític-social està que treu foc. Els polítics sembla que estiguin en període electoral; és a dir més histèrics que mai i més mentiders que de costum. Esquerra Republicana guanya cada dia més poder a costa d'abandonar objectius i somiar en la gran venjança.

Mentrestant aplica purgues en tots els estaments i practica la caça de bruixes socialment parlant. La dreta independentista sembla un codonyat, molt dolç però sense consistència ni

territori. L'esquerra espanyola juga a manllevar les poques parcel·les de poder que li queden a l'autogovern català. I la dreta, espanyolista, demana simplement que els tancs controlin aquest país que no aconsegueixen dominar i reduir en cendres.

És en aquest context que les dues dones s'han conegut. Es van trobar en les manifestacions en defensa de la immersió lingüística o en demanda de més mitjans per la sanitat pública. Una situació cada dia més salvatge. A nivell lingüístic, més d'un milió de famílies massacrades per una demanda d'una sola família. El Tribunal Suprem és suprematista, soldat de la ideologia de superioritat i dominació, afirmant que ja que els catalans són inferiors en nombre cal dominar-los i que tenen el dret i el poder per fer-ho.

És en aquest context de xarxes hiperpoderoses, aquest entrellat d'organitzacions politico-criminals, de social-prostitució i d'evasió fiscal que les dues dones han omplert l'instància d'acomiadament voluntari. Han arribat a la conclusió que el pessimisme és una etapa necessària cap a la saviesa. I la saviesa són unes llargues vacances.

Es calcula que en els propers anys mancaran milers de mestres i milers de metges i que el sistema col·lapsarà completament. Però elles s'hauran escapat de la trampa malgrat saber que sense el concurs dels metges ni dels mestres no hi haurà república o societat futura que valgui.

